

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

Jeg ønsker også i udvalget at få klarhed over, på hvilke brødsorter forbrugsstigningen ligger, og om der er sket en forskydning i de senere år, bl. a. på grund af de gældende afgifter på hvedemel.

Om prisbindingerne iøvrigt er vi i det radikale venstre af den opfattelse, at forudsætningen for at opretholde disse prisbindinger ikke længere er tilstede. Fastlæggelsen af landbrugets hjemmemarkedspriser i fjor var et led i en politik, der tilsigtede at holde priserne nede, og hvortil de forskellige erhverv skulle yde hver sit bidrag. Landbruget skulle yde sit bidrag ved at fastholde den pris på landbrugsprodukterne på hjemmemarkedet, som da var gældende. Handelsbidrag skulle bestå i, at der blev gennemført et stop i den procentvise avance; industrien blev det pålagt at bære en vis del af lønstigningen, og rederne skulle yde deres bidrag ved nedsættelse af fragsatserne på visse vigtige forbrugsvarer; redernes bidrag blev senere omregnet til et fast beløb på de meget omtalte 15 mill. kr.

Efter at året nu er gået, kan det med rette siges, at bidraget, som de forskellige erhverv skulle yde, ikke blev ligeligt, og at landbruget har båret en uforholdsmæssig stor part. Det overrasker mig iøvrigt, at socialdemokratiet med disse kendsgerninger for øje vil foreslå, at prisbindingen, der så ensidigt rammer landbruget, uændret skal opretholdes, og at man ikke tager forbehold med hensyn til byrdefordelingen i sammenligning med andre erhverv. Er det socialdemokratiets mening at ville fastholde en fordeling af byrderne, hvorved landbruget stilles på en helt anden måde end de øvrige erhverv? Når landbrugsministeren forleden dag gav udtryk for, at landbruget for tiden har tålelige kår, er dette jo ingen overdrivelse. Landbruget har for tiden gode kår — for at oversætte ministerens udtalelser på rigsdansk. Det er der imidlertid også andre erhverv, der har, og spørgsmålet er, om den byrdefordeling, som blev fastlagt i fjor, kan siges at være rimelig. Det mener jeg ikke den kan. Derfor mener jeg, man må indtage det standpunkt at sige: når en ligelig ordning, hvorved alle erhverv yder et forholdsmæssigt bidrag til at holde priserne nede, ikke er blevet gennemført, så kan det ikke med rimelighed forlanges, at landbrugets prisbindinger bliver opretholdt. Jeg gør også opmærksom på, at dansk landbrug ude på verdensmarkedet, hvor landbrugsvarerne afsættes, konkurrerer med andre landes landbrug, der næsten overalt får

subsidier, tilskud fra deres hjemland, for at producere til de priser, som vi sælger landbrugsvarer til. Dansk landbrug hævder sig i denne konkurrence og har altså endda været i stand til at levere en trediedel af sin produktion til lavere priser på hjemmemarkedet. Det synes jeg der er grund til for den danske befolkning at yde landbruget sin anerkendelse for.

Af de grunde, jeg her har nævnt, er vi i det radikale venstre af den opfattelse, at landbrugets prisbindinger ikke bør opretholdes.

Problemet, der derefter melder sig, er, om man uden videre, som regeringen foreslår, skal ophæve prisbindingerne med det resultat, at fødevarerpriserne på hjemmemarkedet stiger meget betydeligt med alle de virkninger i den almindelige udgiftsstigning og pristalsstigning med efterfølgende lønstigning, som dette vil føre med sig. Dette mener vi ikke i mit parti vil være forsvarligt. Vi mener derfor, at der må træffes foranstaltninger, så disse virkninger i væsentlig grad bliver undgået.

Jeg vil straks sige, at vi ikke vil afbøde virkninger ved rabatkortordninger. Vi er imod denne opdeling af befolkningen i forskellige grupper, idet den grænse, der sættes, altid vil medføre oplagte uretfærdigheder. Vi mener, at mælkeprisen ikke bør stige i anledning af prisbindingernes bortfald. Vi mener iøvrigt også, at flæskeprisen må blive fastholdt, hvor den er nu. Men hvordan de samlede tilskudsordninger skal være, må vi tale om i udvalget.

Der er sidste år betalt for at holde brødspriserne nede 98 mill. kr., til mælkeprisens nedsættelse 24 mill. kr. og til skotøjsrabatkort 40 mill. kr. Disse tilskudsordninger må nu tages op under eet og drøftes i forbindelse med de prisforhøjelser, det vil medføre, at prisbindingen ophæves. At der vil blive brug for større statsmidler for at løse spørgsmålet, står os klart, og vi vil også anviser midler, der kan anvendes til disse formål. Jeg kan dog straks sige, at det ikke bliver gennem nye skatter.

Det radikale venstres stilling er da den: vi vil ikke være med til nye rabatkortordninger, og vi vil ikke være med til nye skatter. Vi mener, der bør overvejes en vis omlægning på nogle områder indenfor de bestående tilskudsordninger, og at de nye statsmidler, der bliver brug for, kan anvises dels indenfor statsbudgettet, dels ved anvendelse af visse beløb, som staten råder over, men som ikke er optaget på statsbudgettet. Finansministeren har selv stillet i udsigt et bidrag fra rederne. Jeg skal derudover